
Публикуван на: 28-04-2006

Източник: [БТА](#)

"ЕС направи сериозна грешка през 2004 година, когато гарантира присъединяването на България през 2007 или най-късно през 2008 година". Твърдението е на германския следовател Клаус Янсен, който наблюдава българската съдебна система. Мнението му, основаващо се на неоспорими данни и факти, се споделя от много други експерти от Европейската комисия. Миналата седмица, британски експерти, анализирайки действителността в България, заявиха че тя не може да бъде смятана за европейска страна.

Как така едва сега европейците стигнаха до това откровение, само осем месеца преди членството на София в ЕС?

България, заедно с Румъния започна преговорите за членство в ЕС през декември 1999 година в Хелзинки. От 2001 година европейските представители непрекъснато подчертаваха, че България е по-напреднала от Румъния в процеса на евроинтеграция. През 2003 година правителството в София стана изключително гръмогласно в оценките си, че членството на България в ЕС е поставено под въпрос заради изоставането на Румъния. Брюксел даде да се разбере, че двете страни ще се присъединят в пакет, което получи конкретен израз чрез тристранния договор за членство, сключен между България, Румъния и ЕС. София официално поиска разделянето на членството на двете страни. Колко добре щеше да бъде, ако Европа бе приела това предложение ...

Докладчикът за България в Европарламента Джефри ван Орден констатира, че са извършени значителни реформи в страната. В същото време, докладчикът за Румъния в законодателния орган на ЕС - баронеса Ема Никълсън, през март 2004 година в пристъп на наранена от румънските власти гордост, поиска преговорите с Букурещ да бъдат суспендирани.

По-доброто впечатление, което България си бе създала в очите на представителите от Брюксел, даде значителни резултати. София приключи преговорите за членство шест месеца преди Букурещ. Решение за отлагане на членството на България може да бъде взето само с гласовете на всички 25 страни-членки, докато за налагането на подобна санкция на Румъния е достатъчно квалифицирано мнозинство от две трети.

В продължение на години чувахме от Брюксел и Страсбург, че България е много преди Румъния. А сега изведнъж научаваме, че България вече не е в Европа. За България дойде времето да бъде "румънизирана". Дали пък Брюксел не допусна по отношение на България огромна грешка, подобна на тази, която Вашингтон извърши спрямо Ирак? Да си припомним, че след падането на Садам, американски представители идваха в Букурещ, за да се документират, тъй като по тяхно мнение, положението в Ирак след Садам бе подобно на това на Румъния след Чаушеску.

Все пак, Брюксел не е Вашингтон. София е разположена на не повече от три часа полет със самолет от повечето европейски столици. Достатъчно бе някой европейски представител да бе долетял в София, за да види, че е пристигнал в една нетипична за европейското пространство страна.

Ако не би могъл веднага да види значителната роля, която истинската мафия, от руски тип, играе в тази страна, още от летището би могъл да установи, че използваната тук азбука не е латинската. Докладът на германския следовател установява, че през последните години в страната са извършени 70 поръчкови убийства, докато в Румъния няма нито едно. Как така тези данни станаха известни едва през април 2006 година?

Винаги сме смятали, че сравняването на България и Румъния е част от политическо решение на Европа. Приемането на България в ЕС би трябвало да бъде експеримент. За първи път страна, която наистина принадлежи към сферата на руското влияние, би се присъединила към европейското пространство. Трите балтийски републики, приети на 1 май 2004 година, никога не са били част от руската орбита, те винаги, с всички средства, са се противопоставяли на експанзията на Москва. Докато България, по етнически, културни и религиозни причини, винаги е била в тази орбита. Когато Тодор Живков поиска от съветска Русия приемането на България като 16 република на СССР, жестът му не бе самоволен, а израз на една дълбока реалност. Поведението на правителството и на гражданското общество в България и днес е типично за една бивша съветска република. Национализмът срещу етническите турци, лансирането на проекти, лишени от реална база, наподобяващи планове на Чаушеску - като например превръщането на България, страна, лишена от енергийни ресурси, в най-големия енергопроизводител на Блуканите - начинът, по който се предават вътрешните и международните събития, с максимална грижа за "националния интерес", всичко това изглежда много по-различно от ситуацията в другите източни, но европейски страни. От тази гледна точка, успешното приемане на България в ЕС може да послужи като модел за това, което би могло да се случи след няколко десетилетия в отношенията на Европа с Русия. Нито за момент не сме мислили, че Брюксел може до такава степен да игнорира очевидното. Това, което смятахме за зряло политическо решение, достойно за Кол, Митеран, Ширак или Блеър, се оказва в действителност плод на некомпетентност и корупция. Не са ли знаели поне, че България, страна, която географски принадлежи на Европа, всъщност представлява в миниатюра велика Русия, с всичките ѝ гигантски проблеми, но без енергийните ресурси и суровините ѝ? В момента, всеки опит да се забави членството на България в ЕС, би било също толкова голяма грешка, както и липсата на реална преценка за страната. Ако Европа не успее да окцидентализира осемте милиона българи, бихме моли да си поставим сериозни въпроси относно бъдещето на Европейския съюз. България, както и Румъния, напредва по-добре в рамките на западните структури, отколкото извън тях. Ако години наред правителството в София искаше присъединяването на България и отлагането на Румъния, сега властите в Букурещ би трябвало да се борят за присъединяването на двете страни в ЕС навреме, през 2007 година. Най-вече защото в интерес на нашата страна е на юг от Дунав да граничим с част от европейското, а не с бившето съветско пространство.